

# РЕШЕНИЕ

№ 3461

гр. София, 01.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на 19.06.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова**

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова  
Калин Куманов**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2022** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] против решение от 19.12.2019 г., постановено по НАХД № 6740/2017 г. на СРС, наказателно отделение, 4 с-в, с което е потвърдено НП № 0293997/21.02.2017 г. на заместник-директора на ТД на НАП С., с което на [фирма] на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е наложено имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени решението заедно с потвърденото с него наказателното постановление.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбите, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу

подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 19.12.2019 г., постановено по НАХД № 6740/2017 г. на СРС, наказателно отделение, 4 с-в е потвърдено НП № 0293997/21.02.2017 г. на заместник-директора на ТД на НАП С., с което на [фирма] на основание чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е наложено имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

От фактическа страна СРС е приел, че при извършване на оперативна проверка на 15 декември 2016 г. в 13.15 ч. на търговски обект – апарт-хотел „Е.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма] било установено, че при заплатена услуга в брой от клиент на хотела на 13.12.2016 г. на стойност 51 лв., не бил издаден касов бон от намиращото се в обекта фискално устройство модел „Д. МР 55-KL“ с ИН на фискалното устройство DT317469 и фискална памет № 02333117, което в момента на проверката било в работен режим. Бил издаден КЛЕН за 13.12.2016 г. с № 1/13.12.2016 г., което потвърдило установеното нарушение. Констатациите от проверката били отразени в протокола за извършена проверка № 0262974/15.12.2016 г. За извършеното нарушение бил съставен АУАН сер. АА № 0293997/23.12.2016 г., въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че е извършено нарушението по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Решението на първоинстанционния съд е правилно, а касационната жалба е неоснователна.

При правилно установена фактическа обстановка, първоинстанционният съд е направил правилни правни изводи. От събраните по делото доказателства се установява, че на при извършване на оперативна проверка на 15 декември 2016 г. в 13.15 ч. на търговски обект – апарт хотел „Е.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма] било установено, че при заплатена услуга в брой от клиент на хотела на 13.12.2016 г. на стойност 51 лв., не бил издаден касов бон от намиращото се в обекта фискално устройство модел „Д. МР 55-KL“ с ИН на фискалното устройство DT317469 и фискална памет № 02333117, което в момента на проверката било в работен режим. Бил издаден КЛЕН за 13.12.2016 г. с № 1/13.12.2016 г., което потвърдило установеното нарушение. Тези обстоятелства правилно са приети за осъществили се ос първоинстанционния съд, след съобразяване на свидетелските показания, дадени от разпитаните в хода на съдебното производство свидетели. Съгласно чл. 118, ал. 1 от ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Получателят е длъжен да получи фискалния или системен бон и да ги съхранява до напускането на обекта. Като не е издал фискална касова бележка, търговецът е нарушил чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. Наказателното постановление от некомпетентен орган. Наказателното постановление е издадено от заместник-директора на ТД на НАП С.. Съгласно чл. 193, ал. 2 от ЗДДС актовете за нарушение се съставят от органите по приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната

агенция за приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. От събраните по делото доказателства се установява, че със заповед № ЗЦУ-1582/23.12.2015 г., издадена от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите териториалните директори на НАП, техните заместници са упълномощени да издават наказателните постановления по чл. 185 от ЗЗДС (т. 1.1, б. „г“). При съобразяване на това обстоятелство следва извода, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че извършеното нарушение е маловажно. В тази връзка тази съдебна инстанция напълно споделя мотивите в тази насока, съдържащи се в първоинстанционното съдебно решение.

В съответствие с изложеното следва несъмнения извод за правилност на решението на първоинстанционния съд.

След извършената проверка по чл. 218 от АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, тази инстанция намира, че касационната жалба е неоснователна.

С оглед на изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт е основателна и в негова полза следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт по реда на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Нормата на чл. 63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал. 3, съгласно която в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Съгласно чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът, може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на Националното бюро за правна помощ. Законът за административните нарушения и наказания не съдържа преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (които са нови), и дали същите се прилагат и за започналите производства (преди влизането в сила на правните норми), поради което следва извода, че тези правни норми са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на 20 февруари 2020 г. пред Административен съд София град, като на ответника по касация следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт по реда на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгласно който текст възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80 лв. до 120 лв. В касационното производство пред Административен съд София град е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт от администрацията на ответника по касация. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ

СЪД С. – град, VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.12.2019 г., постановено по НАХД № 6740/2017 г. на СРС, наказателно отделение, 4 с-в.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Националната агенция за приходите възнаграждение за юрисконсулт в размер на 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: